

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. Spółki Akcyjnej w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
z udziałem zainteresowanych: A. S. i M. Z.
o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,
Fundusz Pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 czerwca 2023 r.,
skargi kasacyjnej M. Spółki Akcyjnej w Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt III AUa 841/19,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w części dotyczącej A.S.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt III AUa 841/19, Sąd Apelacyjny w Łodzi – w sprawie z odwołania M. S.A. w Ł. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, z udziałem zainteresowanych A.S., M.Z., oddalił apelację odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt VIII U 2187/17, w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołania Spółki od decyzji organu rentowego: - z dnia 27 września 2017 r., w której organ rentowy stwierdził, że A.S. z tytułu zatrudnienia jako pracownik na podstawie umowy o pracę u płatnika składek M. S.A. w Ł. osiągnęła przychód stanowiący miesięczne podstawy wymiaru składek na

ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz na ubezpieczenie zdrowotne w okresie od kwietnia 2013 r. do maja 2015 r. w określonej w decyzji wysokości; - z dnia 27 września 2017 r., w której ZUS stwierdził, że M.Z. z tytułu zatrudnienia jako pracownik na podstawie umowy o pracę u płatnika składek M. S.A. osiągnęła przychód stanowiący miesięczne podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe i wypadkowe) oraz na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości określonej szczegółowo w decyzji.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się Spółka zaskarżyła skargą kasacyjną w całości. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W ocenie skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd II instancji pominął materiał dowodowy, który miał znaczenie w kontekście dokonania ustaleń, a następnie w aspekcie oceny sytuacji strony odwołującej. Pominięcie tego materiału nie budzi wątpliwości w świetle uzasadnienia Sądu II instancji i powoduje bezpośrednie naruszenie przepisów prawa materialnego zgłoszone w treści skargi kasacyjnej. W ocenie skarżącej: a) Sąd II instancji w ogóle nie zbadał i pominął aspekt dotyczący tzw. etatu technicznego – w tym nie dokonał jego analizy i oceny co do spełnienia przesłanek z art. 22 § 1 k.p.; b) Sąd II instancji w ogóle nie zbadał i pominął faktyczne różnice dotyczące zadań realizowanych przez ubezpieczone w ramach umów cywilnoprawnych oraz w ramach tzw. etatu technicznego; c) Sąd II instancji nie wypowiedział się co do zagadnień zgłoszonych przez stronę odwołującą; d) Sąd II instancji nie wyjaśnił i nie wypowiedział się na czym polegały rzekome korzyści płatnika, jak też nie wypowiedział się na podstawie jakiego materiału dowodowego ustalił, iż praca ubezpieczonych wykonywana na podstawie umów zlecenia (podobnie, jak i praca świadczona na podstawie umów o pracę) generowała przychód po stronie odwołującej się Spółki, która w części dzieliła się tym przychodem z firmą Sebastiana Śliwy w ramach wypłacanego mu wynagrodzenia za czynności pośrednictwa finansowego. Pominięcie powyższego powoduje, iż Sąd II instancji zastosował przepisy prawa materialnego (w szczególności art. 8 ust. 2a ustawy o

systemie ubezpieczeń społecznych) bez dostatecznego wypełnienia ich hipotez ustaleniami, które umożliwiały ich zastosowanie - co powoduje oczywistą zasadność skargi.

W ocenie skarżącej w sprawie wystąpiły istotne zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia następujących kwestii: - czy ograniczenie Spółce swobody realizacji celu gospodarczego (w tym w zakresie swobody kształtowania modelu zatrudnienia oraz ograniczenia co do pełnego przekazywania czynności do realizacji na rzecz podwykonawcy) spowodowane realizacją przez Spółkę zapisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe - uprawnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych do stosowania wprost dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, bez uwzględnienia w tym zakresie w/w okoliczności faktycznych i prawnych (w tym występujących dla Spółki ograniczeń), jak też rozstrzygnięcia wymaga, czy takie działanie organu (w świetle występowania zewnętrznych ograniczeń dla Spółki) nie stanowi realnego różnicowania sytuacji podmiotu gospodarczego, który z przyczyn od tego podmiotu niezależnych nie ma pełnej swobody w kształtowaniu modelu realizowania celu gospodarczego.

Skarżąca wskazała, że w związku z kierunkiem rozważań Sądu Apelacyjnego w Łodzi w zakresie dot. art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. oraz art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. (poruszone wyżej w pkt II B) - uzasadnione jest poddanie pod rozagę Sądu Najwyższego badanie sprawy pod kątem ziszczenia się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (tj. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości). Bezsprzecznie w związku z budzącą wątpliwość wykładnią Sądu Apelacyjnego w Łodzi w zakresie dot. art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. oraz art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., koniecznym jest zajęcie w tym przedmiocie stanowiska przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: - odrzucenie skargi kasacyjnej; ewentualnie - o oddalenie skargi kasacyjnej; zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W odpowiedzi nie zawarto stanowiska organu rentowego co do etapu tzw. „przedsądu” (por. art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Postanowieniem z dnia 28 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi odrzucił skargę kasacyjną w zakresie decyzji dotyczących: a) ubezpieczenia społecznego i

zdrowotnego M.Z.; b) składek na Fundusz Pracy; c) składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W związku z postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 marca 2022 r., odrzucającego skargę kasacyjną we wskazanym wyżej zakresie, Sąd Najwyższy rozpoznał wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w części dotyczącej A.S.

Skarga kasacyjna odwołującej się Spółki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi

kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Punktem odniesienia do konstruowania istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. są ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji. Nie można przedstawiać kwestii oderwanych od tych ustaleń –

zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor skargi nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim uzasadnienie wniosku zostało ograniczone do ogólnikowego zarysowania jakiejś kwestii bez powiązania jej z odpowiednią juretyczną argumentacją, którą skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji wynika, że do obowiązków ubezpieczonych w ramach wykonywanych umów należało poszukiwanie klientów, obsługa klientów, przygotowanie wniosków kredytowych, ocena zdolności kredytowej. Czynności te były zgodne z modelem biznesowym umowy o współpracy z M. S.A., która miała w ofercie produkty Banku. Ubezpieczeni posiadali pełnomocnictwo zaakceptowane przez M. S.A. (A. S.A.) w Ł. S.Ś. sprawdzał, czy wnioski są prawidłowo sformułowane, czy zainteresowane prawidłowo obsługują klientów. Za wykonane prace zainteresowane otrzymywały wynagrodzenie od S.Ś. Punkty obsługiwane przez S.Ś. musiały spełniać wymogi Banku. S.Ś. otrzymał od Banku dostęp do produktów bankowych. Sam organizował punkty sprzedaży, ale w sposób narzucony przez Bank. Zarówno na podstawie umowy o pracę, jak i umów zawartych z S.Ś. wykonywano prace polegające na pozyskiwaniu klientów, obsłudze klientów, pozyskiwaniu pośredników finansowych. Praca ta łączyła się w jedną całość i strony nie miały możliwości rozróżnienia, czy wykonują umowę o pracę, czy umowy zawarte z S.Ś. Praca na podstawie umów o dzieło, czy umów zlecenia nie mogła być wykonywana bez umowy o pracę z M. S.A. w Ł. Rzeczywistym beneficjentem świadczenia pracy przez ubezpieczone na podstawie umowy zlecenia był płatnik składek – M. S.A.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że praca ubezpieczonych wykonywana na podstawie umów zlecenia (podobnie, jak i praca świadczona na podstawie umów o pracę) generowała przychód po stronie odwołującej się Spółki, która w części dzieliła się tym przychodem z firmą S.Ś. w ramach wypłacanego mu

wynagrodzenia za czynności pośrednictwa finansowego. Skoro odwołująca się Spółka zleciła wykonywanie usług pośrednictwa finansowego firmie S.Ś., a firma ta zatrudniła dla realizacji przyjętych zobowiązań A.S. i M.Z., to wniosek, że w ramach umów zlecenia wykonywały one faktycznie pracę dla swojego pracodawcy jest oczywisty. To pracodawca uzyskiwał bowiem rezultaty pracy ubezpieczonych, wobec czego podnoszona przez apelanta m.in. kwestia nadzoru nad pracą ubezpieczonych, czy też etatu technicznego pozbawiona jest doniosłości prawnej. Według Sądu drugiej instancji bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią, wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, wynagradzanego przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy. Tak przedstawione stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi skarżący zestawia z pytaniem o to, czy ograniczenie Spółce swobody realizacji celu gospodarczego spowodowane realizacją przez Spółkę zapisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe - uprawnia organ rentowy do stosowania wprost dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Brakuje w takim ujęciu przedstawionej kwestii szczegółowego sprecyzowania (wraz ze wskazaniem konkretnych przepisów ustawy – Prawo Bankowe), o jakie ograniczenia skarżącemu chodzi i jakie miałyby one wpływ na zastosowanie w sprawie przepisu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne

wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

W uzasadnieniu wniosku nie zawarto odpowiedniej jurydycznej argumentacji wykazującej, że w sprawie rzeczywiście występuje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. oraz art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. ogranicza tylko do prostego odwołania się do uzasadnienia zarzutów podstawy procesowej skargi kasacyjnej. Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie

przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX

nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący oczywistą zasadność jego skargi wiąże z naruszeniem przepisu art. 382 k.p.c. polegającym – w jego ocenie – na tym, że Sąd drugiej instancji pominął materiał dowodowy, który miał znaczenie w kontekście dokonania ustaleń faktycznych. Zamiast jednak przedstawić konkretne elementy materiału dowodowego sprawy, które zostały pominięte przez Sąd – skarżący swoje twierdzenia uzasadnia w istocie własną, odmienną oceną tegoż materiału eksponując pewne elementy stanu faktycznego sprawy, przy całkowitym zignorowaniu całościowej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji. W postanowieniu z dnia 26 września 2022 r., I CSK 1286/22, Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek rozpoznania zarzutów apelacji nie oznacza, iż na sądzie drugiej instancji ciąży powinność oddzielnego wypowiedzenia się o każdym z argumentów zawartych w tym środku zaskarżenia. Przeciwnie, dopuszczalne jest zbiorcze wyrażenie oceny zgłoszonych zarzutów, tyle że przedstawienie wyników dokonanej przez sąd oceny podstaw i wniosków środka zaskarżenia powinno wskazywać na to, że zostały one przez ten sąd w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[as]

T.L.

